

"Quan una dona avança, cap home retrocedeix"

Escrit per Giselle Evangelisti
dijous, 3 de novembre de 2011 09:51

Converses amb la presentadora de TV de Tabasco, Argelia Hernández



Està tan convençuda d'això que ho va escriure en la seva targeta, però hi ha un altre lema que té profundament interioritzat: "No hi ha barreres que una no accepti". Vols explicar com ho vas assumir? Li preguntem a **Argelia Hernández**, una periodista mexicana de pèl atzabeja, que camina decidida carregant una càmera en l'esquena, sempre a punt per agafar detalls "diferents", i una gravadora sempre disposada a captar experiències i històries estimulants.

Herrera, al seu 41 anys, té la satisfacció de fer el que li agrada: conduir un popular programa de televisió, 'en Voz Alta', dirigir un diari a l'estat de Tabasco, *Mujer*, i viatjar amb freqüència a l'exterior, per esdeveniments i congressos, ampliant cada vegada més els seus horitzons.

Com ho vas aconseguir, sense haver estudiat en col·legis cars ni provenir d'una família acomodada, en un país que té índexs paorosos de violència contra la dona i un masclisme tan arrelat?

Els meus orígens estan en el camp-, ens explica passejant a Sitges, vila que ha volgut conèixer per ser meta romàntica de gais, (encara mal vistos a Mèxic). -El meu pare era un camperol,

"Quan una dona avança, cap home retrocedeix"

Escrit per Giselle Evangelisti
dijous, 3 de novembre de 2011 09:51

que en acabar la collita, podia repartir aliments, però no diners. I els diners eren necessaris per criar una família que creixia any rere any (va tenir quatre nens i dues nenes), per això en un moment donat va decidir migrar a la capital de l'estat de Tabasco, Villahermosa, i ser un més dels seus dos milions d'habitants, començant per carregar caixes de fruita al mercat. Successivament va arribar a gestionar un supermercat, que es va enfonsar durant la gran crisi financera del 85, i ara està jubilat.

Quin model de família et van transmetre els teus pares?

La meva mare es va casar joveneta amb el nuvi que li va suggerir el seu pare, i malgrat això el matrimoni es va consolidar en l'afecte i respecte recíproc. Mai vaig veure els meus pares discutir enfront de nosaltres, o tampoc fer-se un petó. Els rols eren tradicionals, l'home que treballava fora i la dona que criava fills i col·laborava en l'economia familiar.

En aquest cas, la meva mare va ser una bona administradora del supermercat, però les decisions sobre què gastar i què no, les prenia exclusivament ell. Per això vaig jurar en el meu fur intern que de gran havia de ser independent i no haver de plorar per demanar diners a un home, ni que fos el millor del món.

I vas haver de treure a reluir molt ràpid els teus talents...

És clar!, als dotze, tretze anys cuidava nens, i als quinze treballava a temps parcial en una farmàcia, per pagar els meus estudis en un col·legi públic. Aquesta va ser una elecció encertada: estudiar en un col·legi públic mixt em va ensenyar a relacionar-me amb soltesa amb els homes, compartint amb ells aficions i jocs, mentre les noies bones dels col·legis privats femenins eren més retretes i sensibles al mite del príncep blau que les havia de fer felices algun dia.

Jo no vaig acabar la secundària perquè havia de treballar, i només vaig poder estudiar administració d'empreses quan vaig aconseguir la meva independència econòmica.

"Quan una dona avança, cap home retrocedeix"

Escrit per Giselle Evangelisti
dijous, 3 de novembre de 2011 09:51

